

EEN HELE LIEVE FUCK YOU

Sylvia Van Driessche

Een hele lieve
fuck you

Horizon

Voor hen die voor iets staan

Voor Pieze ook

Het maakt niet uit wat waar is,
het gaat erom wat er wordt geloofd.
– Woody Allen tegen Mia Farrow
(uit: *Allen v. Farrow*)

1

Hoe vuil de trappen in het station Brussel-Zuid ook waren en hoezeer het er ook stonk naar de pis van de nacht, er zweefde ook de valse belofte dat alles weer mogelijk was, dat ik mezelf er opnieuw kon uitvinden. Ik was opgemaakt als een Française (voor wie in zijn leven nog nooit een magazine in handen had: dat is enkel met mascara en rode lippen), op weg naar twee dagen ontsnapping uit mijn leven. Niet dat mijn leven suckte, het was alleen maar doodgeëxploreerd.

Ik was aan het reizen, dus ik kon zijn wie ik wilde. Dat is het mooie aan reizen. Niemand kende me hier, dus ik was per definitie mysterieus en interessant. En jonger dan 32. Ik vloog de treden op naar het perron en mijn trench waaide open door een ochtendlijke windstoot.

Ik lachte volgens de wetenschappelijke regels van het flirten – ja, dat bestaat – naar een man die net als ik coupé nummer 17 van de Thalys binnenstapte. Toch behoorde hij niet tot een minderheid, of het zou de minderheid der succesvolle mannelijke modellen moeten zijn. Hij legde zijn koffer in het rek boven zijn stoel en speurde onze gezamenlijke tijdelijke woonkamer af. Ik inhaleerde bij het voorbijgaan stiekem zijn geur, wat in principe altijd een risico inhoudt. De aftershave van een Frans merk. Vanille en tabak. Ik ben ooit naar de officiële perspresentatie geweest. Van die geur. Costes Hotel. Uitstekende champagne, die in sloten werd aangevoerd, en geen kater de volgende dag. We hebben die geur die maand de hemel in geprezen in *Zij Magazine*. Iedereen die beautyjournalisten verwent, mag lovende kritieken verwachten. Zo gaat dat. Zij verwennen ons – met

champagne en gratis producten – en wij schrijven reclame. Alles is reclame.

Terwijl ik in zijn gezichtsveld ging zitten, schoof ik mijn verlovingsring af, borg hem op in mijn tas en haalde er tegelijkertijd mijn notitieboek uit. Ik noteerde:

Waarom we onze (zelf opgelegde) grenzen altijd willen verleggen

Mogelijke titel: het gevaar van de verlovingsring

Ik ging aan het researchen, gebeten door het onderwerp. Niks passionele affaire met de vreemdeling in het toilet. Zo gek ben ik namelijk niet op pisgeuren. In plaats van genomen te worden in het toilet las ik dus dat de menselijke psyche erop is ingesteld zijn opgelegde grenzen altijd te overschrijden. Dat geldt zelfs voor mensen die in een polyamoureuze relatie zitten. Als ze bijvoorbeeld met zijn drieën afspreken om nooit seks te hebben met de ander zonder dat een van de drie kernmensen erbij is, dan gaan ze dat net wel doen. Stiekem. Dus ja. Er is geen ontsnappen aan. Aan ons riolenbrein.

Ik staarde naar een wazige versie van mezelf in het raam. Het was alsof ik naar mezelf keek door de barmhartige ogen van iemand anders, een liefhebbende grootmoeder met slechte ogen.

Een conducteur die me in real life bekeek, zag me echter haarscherp.

Gratis journalistenticket, variabel.

Eindstation: Parijs.

Warrige kop blond haar. Net uit bed.

Wallen onder de ogen – die horen waarschijnlijk bij de job. Waarover zou ze schrijven? Nieuws? Sport? Showbizz? Politiek?

Je kan beter via het raam naar mij kijken, vrouw, dacht ik. Dat vijlt mijn scherpe randjes er wat af.

Mijn treinminnaar glimlachte naar me, maar ik zat alweer

in mijn eigen wereld. Het zal niets worden tussen ons, kerel. Helaas. Het leven is geen film.

In mijn tas rinkelde nog een ander soort werkelijkheid: mijn hoofdredactrice.

‘Sophia’, zei ik terwijl ik mijn oortjes instopte. ‘Ik zit in de trein.’

Dat is kort voor: ‘Ik hoop dat je niet verwacht dat ik lang met jou ga praten zodat ik mijn medepassagiers ga doodergeren.’

‘Dat weet ik’, zei ze. ‘Ik ben toch degene die je naar Parijs heeft gestuurd? Ben je al aangekomen?’

‘Nee. Nog niet. Waarom?’

Ik had de nattigheid toen al moeten voelen.

‘Ik wist niet meer wanneer je precies vertrok.’

Wat maakte dat uit?

‘Ik heb net een idee voor een artikel’, zei ik en tegelijkertijd kneep ik mijn ogen dicht van spijt om die woorden. Een idee voor een artikel ontspruit namelijk vaker wel dan niet uit onze eigen levens. Iedereen op de redactie doet het en weet het van de ander. We kunnen elkaar op vergaderingen net zo goed de smerigste pagina’s uit onze dagboeken voorlezen. En toch doe ik het elke keer opnieuw, die persoonlijke gedachten en ervaringen delen, voor het grotere goed van de vrouw. Ik dropte zelfs mijn mogelijke titel, ‘Het gevaar van de verlovingsring’.

Sophia reageerde echter niet. Ik bleef wachten op haar enthousiaste ‘Doen!’ Of: ‘Aha, begint er iemand bang te worden voor haar huwelijk?’

‘Kan je nog terugkeren?’ vroeg ze. ‘Of kan je meteen een trein terug nemen?’

Ik wist niet wat ik hoorde.

‘Hoe bedoel je?’

Sophia ademde in en perste er bij het uitademen uit: ‘Hutta is deze morgen ontslagen.’

‘Wat?’ riep ik harder dan ik wilde. ‘Waarom?’

‘Je weet wat het standaardexcuus van de Aladdins is... besparingen. Of iets wat daarvoor moet doorgaan.’

Ik kon even niets uitbrengen.

‘Fucking tapijtvolk’, voegde Sophia eraan toe.

Met ‘de Aladdins’ bedoelde Sophia de bazen van Print Inc. Ze verblijven hoog boven onze hoofden in luxueuze penthousekantoren met Perzische tapijten op de vloer, hun grijze ogen dagelijks verwend met een fonkelend uitzicht over de stad. Vandaar hun bijnaam. Wij op de redactie vinden hen echter iets minder heroïsch en seksueel aantrekkelijk dan de gelijknamige Disneyheld, aangezien ze onnodig uit de hoogte doen zodra je een voet op hun tapijt durft te zetten. Stel je een afstompend kostuum voor dat op een prachtig Perzisch tapijt zit, en je weet gewoon dat er iets niet klopt. Bovendien doen wij, het voetvolk, het echte werk, namelijk het schrijven en het maken van een magazine, en zorgen wij ervoor dat hun media verkopen. Zij hebben alleen af en toe een mening daarover en verspillen graag onze tijd door ons die op te dringen. De daaropvolgende maanden moeten we ons dan in verschillende ongezellige bochten wringen om hun advies toch maar niet op te volgen terwijl we doen alsof we het wel doen. Heel schizofreen allemaal. Ze zouden gewoon vertrouwen moeten hebben in onze keuzes, vooral omdat ze zelf geen hol met vrouwenbladen hebben. Ik formuleer het nog eufemistisch.

‘Dit slaat nergens op’, riep ik.

‘Niet als je de cijfers van *Zij Magazine* bekijkt’, zei Sophia. ‘Onze verkoopcijfers zijn oké, maar we trekken steeds minder adverteerders aan. En dat is een dik probleem.’

Daar heb je het weer. Reclame. Er is geen reclame meer. Die pagina’s in een magazine die je niet eens bekijkt, maar waarvoor bedrijven het magazine wel veel geld betalen.

Dat was inderdaad een groot probleem, ook voor ons. We waren ervoor geboren, voor *Zij Magazine*, Sophia, Hutta en ik.

We haalden er ons zelfvertrouwen uit. We kwamen net niet in een cape naar de redactie. En we waren nog maar met drie. Nu ja, vooral omdat we weigerden Merel de stagiaire mee te tellen.

‘Waar ging je ook alweer naartoe vandaag?’ vroeg Sophia. ‘Naar de voorstelling van wat ook alweer?’

‘Naar de persvoorstelling van de nieuwe nepwimpers van L’Oréal Paris. Ze zouden gewichtloos zijn en drie dagen blijven zitten. Drie! Sophia, we mogen zo’n claim van de beautyindustrie niet zomaar geloven.’

‘Volgens mij kan je hun persdossier ook online opvragen. We schrijven toch alleen maar die persberichten over. Het maakt geen hol uit of we daar ook aanwezig zijn of niet.’

Elke vezel in mijn lijf kwam in opstand. Ik bedoel, ik was onderweg naar Parijs.

‘Sophia,’ drong ik aan, ‘je krijgt alleen een goodiebag mee naar huis als je er fysiek aanwezig bent. En het vindt plaats in het Plaza Athenée. IN HET PLAZA. Je kan de fucking Eiffeltoren zien vanaf de balkons van hun suites.’

‘Dat snap ik, Alexa. Maar ik heb je hier nodig. Je moet alle interviews van Hutta overnemen, ik zie Merel dat nog niet doen. Ik kan je deze middag trouwens ook gebruiken tijdens de vergadering met de Aladdins.’

Ik duwde mijn hoofd tegen de achterkant van mijn stoel.

‘Je weet wat ik aan de Aladdins wil vragen. Jij kent Marcus. Ik zou dit niet vragen als het niet belangrijk was.’

Het probleem is dat ik niets meer gedaan krijg van Marcus dan wie dan ook. Oké, hij is een jeugdviend van Gabriel, maar dat is het dan ook. Bovendien moet je werk en privé gescheiden houden, dat vindt hij zelf ook. Mijn grootste probleem was vooral de zin: ‘Jij moet alle interviews van Hutta overnemen.’

‘Maar Hutta doet film en tv’, zei ik.

‘Hutta dééd film en tv’, bracht Sophia in herinnering. ‘Ze

schreef elke maand het hoofdinterview. En nu ga jij dat doen. Dit is een promotie, Alexa.'

Het probleem was dat ik alles wilde doen voor *Zij Magazine*, alles, behalve interviews met bekende koppen.

'Alleen zou het geen promotie zijn', probeerde ik. 'Eerder een toepassing van het Peterprincipe. In elke organisatie stijgen werknemers vroeg of laat tot op het niveau van incompetentie, en daar is uiteindelijk niemand mee gediend.'

'Peterprincipe?' herhaalde Sophia. 'Goed geprobeerd. Als iemand elke maand het hoofdartikel kan schrijven, ben jij het. Ik had het je zelfs al veel vroeger moeten vragen. Hutta was al een tijdje in slaap gevallen. Haar stukken werden saai en voorspelbaar. Wat was ook alweer de titel van haar laatste interview?' Ze schraapte haar keel. "Op de set staan met die of die regisseur was verbazingwekkend." Wie heeft daar in godsnaam een boodschap aan? Onze lezers alleszins niet. Ik ook niet. Jij wel?'

'Ik kan Hutta's job niet zomaar inpikken. Hutta voedt een kind op, alleen.'

'Vanwaar die plotse bezorgdheid om Hutta?'

'Plots? Ik werk al tien jaar met haar samen. Natuurlijk zit ik over haar in. Jij niet dan?'

'Hoe heet haar zoon?'

Ik kneep mijn ogen dicht. Fuck. 'Een of andere naam die ik niet mooi vind', moest ik toegeven.

'Precies. Het is allemaal niet persoonlijk, Alexa.'

Sophia is slecht in subtiliteit, wat ze niet toeschrijft aan een fout in haar karakter, maar aan de deadlines die ze elke dag moet halen om het blad op tijd bij de drukker te krijgen. Ze heeft naar eigen zeggen simpelweg de tijd niet om bloemen onder haar woorden te leggen.

'Ik ga al jaren niet meer naar de bioscoop', ging ik door. 'En ik heb mijn eigen volle agenda af te werken. En ik heb een huwelijk voor te bereiden. En ik háát film en tv.'

‘Dat zijn vier excuses’, zei Sophia. ‘Drie te veel. Als iemand meer dan één excuus geeft, dan verbergt hij de ware reden en die is meestal: ik heb geen goesting.’

Fuck. Ik sprak natuurlijk met Sophia, niet met een of andere dwaze, naïeve druif.

‘Waarom geef je de opdracht niet aan Merel? Ik heb haar al alles geleerd wat ik weet. Dan heeft ze eens iets anders te doen dan het bijhouden van haar sociale media.’

‘Merel kan geen letter schrijven. Klein detail. Ze mag zichzelf dan misschien omschrijven als hoofdstagiaire bij *Zij Mag*, maar ze kan nog geen drie interessante woorden naast elkaar zetten. Officieel kan ze zich zo voorstellen, ja. Maar in de praktijk blijkt het allemaal toch nog wat anders te zijn. Ze houdt van eufemismen, heb ik al gemerkt.’

Ik zweeg, wat kon ik nog opwerpen?

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Sophia. ‘Je hebt nog nooit een opdracht geweigerd. Niet in al die jaren dat je al voor mij werkt.’

‘Oké dan’, gaf ik toe. ‘Je kan op de wereld geen twee mensen vinden die zo weigerachtig tegenover elkaar staan als de journalist en de bekende kop die hij of zij moet interviewen. Dat weet jij ook, Sophia. Zelfs niet in de verdomde Gazastrook.’

Ik stond op en liep naar de bar, de enige ware redactie van elke zichzelf respecterende journalist.

‘Om te beginnen komen bekende koppen altijd te laat op interviews omdat ze belangrijker zijn dan wie ook. Omdat ze weten dat wij op hen moeten wachten, of we hebben geen interview. Sterker nog, als wij ons niet onderdanig opstellen en niet eeuwig wachten op hun goddelijke verschijning, dan zijn we onze job kwijt. Ze misbruiken hun macht, dat doen ze. Wanneer zo’n bekende kop dan toch besluit om onze verwerpelijke wereld van het gedrukte woord en beeld te verblijden met hun aanwezigheid, dan denken ze het recht te hebben om uit de hoogte te doen, ook al zijn wij alleen maar toevallig geboren

met een passie voor het geschreven woord en beeld. Ik bedoel, we zijn geen uitschot. Ik laat me zo niet behandelen.'

De trein maakte een plotse beweging en ik vloog op de schoot van een medepassagier. Ik kroop weer overeind, negeerde alle ongemakkelijkheden tussen ons en zette mijn tocht naar mijn rechten onverstoord voort. Die rechten zijnde alcohol voor elf uur 's morgens.

'Onze wederzijdse haat groeit,' ging ik door, 'wat onbegrijpelijk is, want we hebben elkaar nodig. Bekende koppen willen reclame voor hun shit terwijl wij een béétje inhoud willen voor onze lezers. Dat is de onuitgesproken afspraak. Geven en nemen. Maar in realiteit verliezen wij. Wij gaan naar huis met een draak van een gesprek en komen er tijdens het uittikken van ons interview achter dat die bekende kop nog cool overkomt, met zijn korte, mysterieuze antwoorden. De dingen zijn niet wat ze lijken. Meestal niet zelfs.'

'We schrijven nooit kritisch over om het even welk make-upproduct', zei Sophia. 'Wat is het verschil met de aankondiging van een nieuwe film?'

'Aan een nieuwe mascara hebben onze lezers nog iets', zei ik naar waarheid. 'Elke keer dat er een nieuwe versie uitkomt, is die beter dan de vorige.'

Ik zag licht aan het einde van de tunnel in de vorm van de treinbar en bestelde een miniflesje rosé. Ik was tenslotte al in Frankrijk, waar het verplicht is om voor de middag bij jezelf een alcoholroes te installeren.

'Sophia, waarom zou ik de beautywereld, waarin ik de te verwennen ster ben, opgeven om mezelf te laten vernederen door de twijfelachtige ego's van film en tv?'

'Als één iemand hen aankan, allemaal samen, dan ben jij het', stelde ze.

Ik was een seconde gevleid, maar toen bedacht ik dat ik de enige was aan wie Sophia dit nog kon vragen.

‘Waarom zei je “allemaal samen”?’ Het drong tot me door dat het een rare toevoeging was aan wat ze had gezegd.

‘Omdat je volgende week al naar het Sea Film Fest moet ter vervanging van Hutta. Daar is elke acteur aanwezig die ook maar iets voorstelt, en je kan hen allemaal spreken, verspreid over enkele dagen. Ze zijn er officieel voor promo, dus ze moeten wel met ons praten, of ze dat nu willen of niet. Met al die interviews kunnen wij dan maanden verder aan coververhalen.’

De trein maakte de krassende geluiden van zijn aangekondigde stilstand. Het gaf de ambiance in mijn brein perfect weer. Ik goot mijn wijn rechtstreeks uit de fles naar binnen.

‘Het goede nieuws is: het is in de badstad der badsteden, het hotel is al geboekt en volgens mij komt er een hittegolf aan.’

‘Welk hotel?’ wilde ik weten. ‘Het ligt toch ten minste aan zee?’

‘Dat weet ik niet meer precies.’

Die leugen vertelde me net het tegenovergestelde.

‘Hoelang?’

‘Acht dagen. In die tijd zal je niet alleen film- en tv-interviews doen, we moeten ook nog alle andere pagina’s gevuld krijgen. Je zal van daaruit moeten schrijven en je artikelen naar mij doorsturen. Het wordt geen ontspannend luxereisje, Alexa.’

Mijn medepassagiers stoven me voorbij om uit onze gearriveerde trein te ontsnappen, zo ook mijn treinminnaar. Onze affaire was kort maar krachtig en eindigde met licht fysiek geweld toen hij me opzijduwde. Hij verkoos Parijs, wat ik snapte. Ik haalde mijn verlovingsring met Gabriels ‘G’ erop weer boven en schoof hem om mijn vinger alsof het de magische ring van een bejubelde scifilmreeks was. Alleen was het onmogelijk dat die ring, hoe schitterend en prachtig ook, me zou beschermen voor wat op me afkwam. Of beter gezegd: voor wie er op me afkwam.

Amper twee uur en een halve marginale shoppingtrip in de buurt van het station later, zat ik alweer in de trein naar Brussel. Ik belde Hutta op. Wat was er gebeurd? Had ze haar ontslag zien aankomen? Wilde ze misschien toch nog in mijn plaats dat Sea Film Fest doen? Ik kreeg alleen haar antwoordapparaat te horen. Het tapijt van de Aladdins moest totaal onverwacht onder haar stiletto's vandaan getrokken zijn.

Ik checkte mijn mails en daar stond mijn lot zwart-op-wit.

Gastheer Finneas Mallieu heet je welkom op de 15de editie van het vernieuwde Sea Film Fest

Hij was ook nog eens de gastheer. Natuurlijk was hij de gastheer. Waargebeurde verhalen overtreffen de fictie altijd. Al stond er wel een dikke leugen in de mail. Hij zou me daar niet welkom heten. Deze mail was naar mij geforward uit de mailbox van Hutta. Hij was ook verstuurd door de pr-machine rond het festival, niet door hemzelf. Hij had er geen idee van wat hem te wachten stond: een ex-vriendin die hem kwam interviewen. De ex-vriendin.

Twee miniflesjes rosé later kwam ik op de redactie aan, legde ik mijn Parijse shoppingtassen voor de deur waar de vergadering bezig was, en klopte aan.

Ik kreeg toestemming om de deur te openen en verwachtte meteen in een draaikolk van argumenten terecht te komen, maar de drie aanwezige Aladdins zaten op hun dooie gemak de sportpagina's van de krant te lezen, alsof er helemaal geen ver-

gadering bezig was. Ze zaten recht tegenover Sophia en Merel, gekleed in hun grijze kostuums, de enige die ze leken te bezitten, en schoven hun seksloze schoenen langs elkaar over een antiek rood-met-blauw tapijt.

‘Goeiemiddag heren’, loog ik.

Alleen Marcus en zijn dunner wordende blonde kroesharen keken naar me op, uit niets meer dan beleefdheid, maar kom, het was dan toch dat. Hij staaarde meteen weer naar zijn laptop, die was ingepakt in een case waarop in subtiele letters ‘Non Ducor Duco’ stond, wat dat ook betekende. We moesten de Latijnse uitdrukkingen waar hij mee uitpakte altijd googelen. De twee anderen reageerden niet. Merel bleef al die tijd verder filmen met haar telefoon. Ik zag haar gezicht niet, maar herkende haar aan haar lokken met pastelblauwe punten, die altijd over haar borsten lagen.

Sophia probeerde me iets duidelijk te maken door met haar ogen te draaien. En toen besepte ik het. We hadden geen excuusguus. Waar was onze excuusguus?

Sophia schudde haar hoofd. Dit was niet goed. Als Sophia en ik iets gedaan willen krijgen van de Aladdins, sleuren we er altijd een vent bij die zozegd op de redactie van *Zij Magazine* werkt. Om het even wie. Omdat het verkopen van een idee aan de bazen nu eenmaal meer kans van slagen heeft wanneer het uit de mond van een vent komt. Zelfs al is die vent in werkelijkheid een onervaren peuter van een totaal andere redactie en gaat het om ideeën voor een vrouwenblad. Dan nog werkt het. Hij moet alleen maar het vermoeden van een heteroseksuele piemel hebben, hoe klein of jong ook, wat eigenlijk ziek genoemd kan worden. Maar er was nog geen puisterige stagiair van *Auto Magazine* te bespeuren.

‘Zoals ik al zei,’ ging Sophia verder, ‘wil ik voor de veertigste verjaardag van *Zij Magazine* een extra dikke editie uitbrengen met kleur op snee.’

Daar gingen we. Zonder piemel dan maar.

‘We denken aan goud’, voegde ik eraan toe. ‘Gepast voor een veertigste verjaardag.’

Een van de Aladdins keek op van zijn krant. Xander, de langste. Zijn schoenen waren al naar de exit gericht, wat volgens de lichaamstaal-expert van *Zij Mag* wil zeggen dat het hem geen bal interesseert. Wegrennen, dat wilde hij doen.

‘Wat is kleur op snee ook weer?’

Hij vroeg het niet aan Sophia of aan mij, maar aan zijn buurman. Die nam ons blad op van de tafel, dit alles zonder zijn eigen editie van de krant neer te leggen, en wees naar de zijkant ervan.

‘Een kleur of een afbeelding gedrukt op de zijkant van de pagina’s. Dat is iets wat vooral op boeken gedaan wordt... en is heel duur.’

Ik moest me inhouden om niet met opengesperde ogen naar Sophia te kijken. Xander, hoofd marketing van een gigantisch mediabedrijf dat films en series, tv-zenders, kranten en last en vooral least ook een aantal tijdschriften in zijn portefeuille heeft, wist niet wat kleur op snee was. Was ik nog altijd dronken?

Lange Xander keek nu zelf met een zijdelings bedrukt gezicht naar ons op.

‘Om op je eerste comment te reageren,’ zei ik, ‘willen we net meer pagina’s omdat kleur op snee dan beter tot zijn recht komt. Het gaat om een verjaardagseditie. Onze lezers verwachten een cadeau. Als we in dit land jarig zijn, dan trakteren we, hoe raar dat in feite ook is.’

‘Vrouwen zijn verzamelaars, vooral van blinkende dingen’, voegde Sophia eraan toe. ‘Onze adverteerders zullen afkomen op zo’n extra dikke verjaardagseditie, daar ben ik van overtuigd.’

Oké, misschien komt niet elk vrouwelijk wezen op blinkende spullen af, da’s een uitspraak waarvoor je tegenwoordig serieus

aan het kruis wordt genageld, maar het gaat hier wel degelijk om het merendeel van onze lezers.

‘Muisjes’, zei Marcus en hij ging met zijn hand door zijn kroezelige haar. ‘Ik wil jullie deze uitspatting gunnen, echt wel, maar jullie budget is niet meer wat het geweest is. Jullie hebben er eenvoudigweg het geld niet meer voor.’

‘Omdat jullie ons daar het geld niet voor willen geven’, beet ik. ‘Het is er wel, jullie maken massa’s winst, ook nog altijd op *Zij Magazine*.’

Er viel een stilte, die Marcus uiteindelijk doorbrak.

‘Aan Alexa weet je altijd wat je hebt, en dat is handig.’

Ik geloofde er niets van. Als je het zo expliciet benoemt, bedoel je eigenlijk net het tegenovergestelde.

‘Ik ga op zijn minst een schatting opvragen van de kosten’, zette Sophia door. ‘Ik vraag het aan voor een extra 60 pagina’s erbij, alsook een raming voor als we er 120 pagina’s bij nemen. Ik ga van deze verjaardagseditie iets maken, ook met weinig budget. Jullie mogen alleen beslissen wat ons budget precies zal zijn.’

‘60 of 120 extra pagina’s over lippenstiften?’ vroeg de middelste Aladdin retorisch. Ik kende niet eens de naam of functie van die kerel. ‘Wij vinden juist dat *Zij Magazine* zijn veertigste verjaardag niet moet vieren. Veertig worden is iets wat ik persoonlijk voor de buitenwereld zou verstoppen. Vooral voor een vrouwenblad, dat is allesbehalve sexy.’

Merel liet haar telefoon zakken om haar mond te laten openvallen. We waren nog maar net met ons allen naar Sophia’s real-life veertigste verjaardagsfeest geweest. Voor hen was het blijkbaar haar begrafenis geweest.

‘Goed, dat is duidelijk’, sprak Sophia koel. ‘Ouder worden is blijkbaar iets waar je je voor moet schamen. Maar jongens, ik kom uit een gelovige familie, en mijn grootmoeder zei altijd: “Er is speciale plek in de hel voor zij die anderen graag een slecht gevoel geven over hun leeftijd.”’

Het was ons eerlijk gezegd een raadsel hoe Sophia al jaren aan het hoofd van *Zij Mag* mocht blijven terwijl ze regelmatig op deze manier tegen deze mannen inging. Waarschijnlijk speelde haar zuiderse temperament daarin mee, dat makkelijker te vergeven was.

‘Mijn grootmoeder is 93 geworden’, ging ze door. ‘Dat is oud, dat vond ze zelf ook. Hoe oud zijn jullie eigenlijk?’

Nu begonnen de drie ongemakkelijk naar elkaar te kijken, naar alle waarschijnlijkheid omdat ze allemaal al even het proces hadden aangevat om voorbij de veertig te fietsen en ook nog eens grijs en/of kaal te worden. Een van hen kon zelfs niet kiezen tussen de twee.

‘De krant is zowat duizend jaar oud en zij mogen dat bij elk half getal vieren’, zei ik. ‘Daarvoor maken jullie wel budget vrij.’

‘Dat is de krant’, zei Xander. ‘Dat is anders.’

Ik keek hem aan. ‘Dat is wat?’

‘Dat is serieuze journalistiek. Wacht even...’

Hij pakte een *Zij Magazine* op van de tafel, bladerde erdoor en hield halt op de eerste pagina’s die openvielen.

‘Waarom je dik wordt van spuitwater’, las hij voor.

Dat was helaas de titel. Uit alle titels van alle artikels die voor hem hadden kunnen openvallen.

De twee anderen grinnikten en stonden op. Ze waren het zat om hun tijd aan ons te verspillen. Marcus pakte het tijdschrift vast en begon het artikel te lezen, naar mijn schatting aangemoedigd door zijn eigen uitdijende buikontrek.

‘Wat is het verschil met onze passies voor mode en lifestyle, en jullie obsessie voor sport?’ probeerde ik nog, maar ze waren al op weg naar de deur.

We stonden er verstomd bij, Sophia, Merel en ik. We hadden niet verwacht dat we nul euro zouden krijgen voor het maken van onze verjaardagseditie. Dit was extreem, zelfs voor hen.

Er volgde een gestommel in de hal en we hoorden een vuil gevloek. We keken met zijn drieën de hal in. Xander, de lange, was over een van mijn shoppingtassen gestrompeld en huppelde rond met zijn voet gevangen in de lus. Toen hij eenmaal daaruit bevrijd was, struikelde hij over een volgende tas, alsof ze samenwerkten. De twee anderen lachten hem uit.

Sophia kreeg een glimlach om haar mond, voor het eerst en het laatst die dag.

‘God straft onmiddellijk’, besloot ze.

Merel manoeuvreerde zich voor ons. ‘Wie van jullie kan me uitleggen waarom spuitwater ons dik maakt? Dat is interessante content voor de site. Zulke dingen moeten we online zetten.’

Sophia duwde haar telefoon omlaag. ‘Waarom zetten we niet meteen het hele magazine gratis online?’

Merel keek alsof ze dat een uitstekend idee vond, maar Sophia gaf haar de kans niet dat ook uit te spreken. Ik zag het op Sophia’s gezicht. Ze zou zo haar bekende speech beginnen. En ja hoor, daar kwam hij.

‘Je weet toch dat jij verantwoordelijk bent voor het dalende aantal advertenties in *Zij Mag*? Jij en je medeonlinewereldwonderen? Waarom doen jullie dat, al dat opdringen van jullie eenzijdige meningen en idealen? Zijn jullie zo wanhopig op zoek naar een beetje zingeving? Jullie zijn niet beter dan meneer pas-toor die mijn grootouders vroeger thuis kwam uitleggen wat ze wel en niet mochten doen. Ik ben niet van plan om mijn normen en waarden van het internet te halen. Jullie mening is niet mijn nieuwe religie. God is dood en jullie aanbidden alleen nog je eigen spiegelbeeld. Hengelen de hele tijd naar aandacht in de vorm van “kijk eens hoe flink ik ben”. Daarom is de wereld fucking ziek.’

Voor een gelovige zuiderse vloekte Sophia als een piraat. Dat deden we intussen allemaal op de redactie.

Sophia liep terug naar haar bureau en ik besepte dat ik haar

niet meer kon aanspreken over mijn nijpende film- en tv-probleem, ondanks mijn eigen licht aanwezig, tussen twee generaties vastgeknepen ruggengraat.

‘We hebben dit allemaal moeten doorstaan’, stelde ik Merel gerust. ‘Zie het als je legeropleiding. Sophia’s aanpak is alleen maar bedoeld om je wakker te schudden.’

Merel keek me aan met een mix van bewondering en hoop. ‘Sophia vindt jouw werk geweldig, dat moet zalig zijn. Zeg me gewoon wat ik moet doen, Alexa, en ik zal het doen.’

Ik keek haar weifelend aan.

‘Oei, is het zo erg?’

‘Nee nee’, zei ik. ‘Ik bedoel, dat weet ik niet, ik ben niet degene die je stukken naleest. Ik bedoel alleen maar dat we je specialiteit nog moeten vinden.’

Merel lachte. Ze had grappige kleine tanden. Om eerlijk te zijn was ze mooier wanneer ze niet lachte.

‘Make-up is mijn specialiteit’, zei ze. ‘Dat zie je toch?’

Ik keek naar haar zwarte oogmake-up, waar iets raars mee aan de hand was. Hij was elke dag opnieuw aan één oog uitgelopen. Alsof het een trend was.

‘Ik heb een speciale relatie met make-up. Ik ben er verslaafd aan. Ik durf al sinds mijn negende niet naar buiten te gaan zonder make-up, omdat ik ervan overtuigd ben dat ik nooit interessant genoeg zal zijn zonder. Ik durf het nog altijd niet, me zonder make-up laten zien, en ik ben intussen al 23.’

Ik ging even over de rooie toen ze zei: ‘Al 23.’

‘Het voordeel is dat ik alles over cosmetica weet. Stel me maar een vraag.’

‘Waarom laat je je oogpotlood bewust uitlopen?’

‘Omdat mensen me dan pas opmerken. Door dat krankzinnige detail. Ik las ooit in *Zij Mag* dat er altijd iets apart of ongepasts aan je look moet zijn, wil je door mensen onthouden worden. Iets wat totaal niet bij het plaatje past. Dus koos ik voor

iets geschifts met make-up. Jij hebt dat artikel ooit geschreven, dus in feite is het jouw idee, Alexa.'

O god, dacht ik. Wat doen we al onze lezers aan? En onszelf? Misschien worden we allemaal zo verknipt door een overdosis aan tips en tricks?

Merel bleef me bewonderend aankijken. 'Ik lees je artikelen al jaren. Ik bewaar ze allemaal.'

'Jij bent 23. Moet jij niet alleen je sociale media lezen?'

'Oké. Ik ben de enige uit mijn vriendenkring die nog zo antiek is dat ze elke maand de *Zij Magazine* leest. De rest durft in de wachtkamer van onze huidtherapeute geen tijdschrift meer vast te houden uit angst voor alle bacteriën en virussen die erop zitten.'

Ik beet op mijn onderlip. Ze moest deze woorden maar niet herhalen in de buurt van Sophia.

'Je huidtherapeute?' herhaalde ik.

'Je weet wel, zo'n specialist die ervoor zorgt dat je huid er altijd uitziet als glas.'

Dus Merel was toch vooral een meisje van het internet, de plek waar ze elkaar graag gek maken met de schizofrene wens er allemaal hetzelfde uit te zien en tegelijk bijzonder te zijn.

'En ja,' ging ze verder, 'ik ben verslaafd aan sociale media, zoals elk normaal mens, maar ik vind: het een hoeft het ander niet uit te sluiten. Als je één ding goed vindt, hoeft al het andere niet automatisch slecht te zijn. Dat is een primaire, kinderachtige gedachte. Ik snap niet dat zoveel mensen zich daardoor laten overtuigen. Eigenlijk hoef je in de meeste gevallen niet te kiezen, dat is een rare kronkel in onze hersenen, eentje die we onszelf opleggen. Ik wil én sociale media én een lijfblad. Ik houd mijn leven graag zo rijk mogelijk.'

Dit meisje was misschien wel fan van mij, maar ik werd op datzelfde moment ook een beetje fan van haar. Ze toonde zich intelligent op momenten dat je het niet verwachtte.

We liepen terug naar onze bureaus.

‘Ik geloof dat ik met ratten op mijn appartement zit’, verklaarde ze ineens. ‘Ik word er kierewiet van. Als ik er ’s morgens onuitgeslapen uitzie, is het omdat ik de hele nacht naar hun geknaag aan mijn muren heb zitten luisteren.’

‘Jezus’, zei ik geschokt. ‘Je moet ze verdelgen, Merel.’

‘Misschien wel’, zei ze gelaten. ‘Maar volgens mij zitten ze in de muren.’

Ik sperde mijn ogen open. ‘Heb je er al met je huisbaas over gepraat? Dat moet je doen, Merel. En snel.’

‘Oké’, zei ze alleen maar. ‘Dat zal ik doen, Alexa.’